

Svanuće

Glasnik Kristove Prisutnosti

SVANUĆE

Broj 1

Siječanj - Veljača 2018

Hrvatsko izdanje Članci u ovom
broju uzeti su iz tekući broja
časopisa
„Svanuće“ na engleskom jeziku

*First-class postage paid at Rutherford,
NJ. Published by The Dawn Bible Students
Association, 199 Railroad Avenue, East
Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.*

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle
Almirante Brown 684, Monte

Grande C.P, 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute,
P.O. Box 402, Rosanna,
Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal
50088, Rio de Janeiro, RJ
CEP 20050-971

BRITISH ISLES: Associated
Bible Students, 102 Broad Street,
Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon,
British Columbia, V1T 8C2 Canada

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de
Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch
Bibelstudien- Vereinigung, Postfach
11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn),
199 Railroad Avenue, East Rutherford,
NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington,
#34, Serpentine Street, Richmond
Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora,
Associazione Studenti Biblici, Via
Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Zajedničko promišljanje 2

Međunarodne Biblijske Studije

Iskrena vjera 14

Odvažna vjera 16

Molitva za pokornu vjeru 18

Snažna vjera 21

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition

JAN / FEB 2018

First Issue published December 2013

Printed in USA

Zajedničko promišljanje

„Hajde, dakle, da se pravdamo, govori JAHVE. Budu l' vam grijesi kao grimiz, pobijeljet će poput snijega; kao purpur budu li crveni, postat će kao vuna.“ Izaija 1: 18

JEDNA OD sposobnosti ljudskog organizma koja je jedinstvena u usporedbi s drugim oblicima života, bilo biljaka ili životinja, je sposobnost promišljanja. Promišljanje je definirano rječnikom Merriam-Webster kako slijedi: "moć razumijevanja, zaključivanja ili razmišljanja, naročito u urednim racionalnim načinima. ... pravilno vježbanje uma. ... zbroj intelektualnih moći." Naš početni tekst sugerira da je to kvaliteta koju je čovjeku ugradio njegov Stvoritelj, jer nas potiče da promišljamo zajedno s njim.

Netko s pravom može pitati kako možemo promišljati zajedno s Bogom, bićem koje nitko od nas ne može fizički vidjeti ili čuti, a još manje spoznati. Promišljati sa Svemogućim, i to u skladu s njegovim planovima, svrhama i atributima karaktera, zahtijeva da nešto znamo o njemu. U jednom smislu, možemo stjecati razumijevanje Boga gledajući oko nas goleme ljepote neba i prirodna čuda koje svakodnevno promatramo na

zemlji. (Psalmi 19: 1, 2) Na taj način učimo uvažavati da postoje određeni zakoni prirode koji upravljaju ovim čudesnim kreacijama. Prirodno kraljevstvo ukazuje na moć i mudrost bića koje je daleko iznad onoga što bi ljudski um mogao shvatiti.

Međutim, potrebno je više nego samo znati o Božjoj velikoj moći i mudrosti kako bi s njim promišljali. Moramo također cijeniti nešto od njegovih vječnih planova i namjena, budući da se odnose na njegova stvorena djela, kao i na druge karakterne osobine koje se očituju kao rezultat toga znanja. Na primjer, ako promatramo ljepotu stvaranja oko nas i pripisujemo ih svemogućem i mudrom Stvoritelju, ali istodobno vjerujemo da namjerava uništiti zemlju, prisiljeni smo pitati hoće li se takvi planovi temeljiti na razumnom rasuđivanju.

Postoji samo jedan istinski i skladan izvor za učenje o Bogu, njegovim planovima, svrsi i karakteru. To je njegova Riječ, Biblija. Pažljivim i marljivim proučavanjem Svetog pisma možemo shvatiti kako Bog promišlja - logično, uredno, pažljivo. Na temelju toga - razumijevanja njegove Riječi - nam je tada omogućena pravilna osnova kojom ćemo doći i "promišljati zajedno" s njim.

NITKO DA ČINI DOBRO

Sadašnje stanje čovjeka skladno je opisano iu Starom i Novom zavjetu. "Pokvareni rade gadosti; nitko da čini dobro." "Nitko da čini dobro – nikoga nema." (Psalmi 14: 1-3; 53: 1-3; Rimljanima 3: 10-12) Kao što jasno govore ova izvješća, danas je trend razmišljanja čovječanstva udaljen od ovog biblijskog gledišta. Mnogi teoriziraju da je ljudsko ponašanje ispravno ili pogrešno

samo u usporedbi s standardima koji su prethodno bili utvrđeni. Kako bi se dodatno naglasilo ovo odstupanje od Božje Riječi, dodatno se tvrdi da jedno ljudsko biće ima jednako pravo postaviti standard kao i drugo i da nitko ne treba biti "umno bolestan" samo zbog neusklađenosti s prethodno prihvaćenim standardom ponašanja. To je oblik moralne anarhije, društvenog stanja u kojem svaki pojedinac čini kako god mu se svidi. Drugim riječima, ovo gledište znači da nema nečega poput grijeha u biblijskom značenju tog pojma.

Ovo stajalište, osim što nije u skladu sa Svetim pismom, poništava razumno rasuđivanje. Na primjer, čovjek koji se pretjerano upusti u uživanje alkohola i drugo jutro probudi se s nepodnošljivom glavoboljom, možda nije počinio "grieh" jer smatra da je stvar u njegovom umu. Međutim, reakcija njegovog tijela se ne slaže. Ono, takoreći, viče na njega, da je prekršio zakon kojim se ljudski organizam održava na uredan i zdrav način. Modernist može to nazvati zakonom prirode, ali ne smije zaboraviti da je netko utemeljio taj zakon. Bez obzira na to zna li tko ga je utemeljio ili ne, shvaća da mu glava i želudac bolno prosvjeduju kada krši taj zakon.

Neki mogu pokušati uvjeriti sami sebe da je ljudsko ponašanje samo relativno i da nema stvarnog grijeha. Ipak, vrlo malo ljudi bi se usudilo reći da mučenje ljudskih bića u zatvorima ili koncentracijskim logorima nije pogrešno. Rijetki će ljudi vjerovati da je ubijanje milijuna nevinih muškaraca, žena i djece, kao što je učinjeno u suvremenom ratovanju, moralna vrlina. Ne bi bilo teško navesti mnoge slične ilustracije nečovječnog ponašanja koje bi velika većina ljudi odmah potvrdila kao pogrešne.

Međutim, ne bismo trebali misliti da samo ekstremni postupci, kao što su mučenje i ubojstvo, predstavljaju grijeh. U sveobuhvatnom smislu, svako ponašanje koje pridonosi nesreći nevinih žrtava je pogrešno. Jedna od Božjih zapovijedi glasi: "Ne poželi." (2. Mojsijeva 20: 17) Kad netko poželi ono što pripada drugome do te mjere da će nastojati nečasnim sredstvima da mu to otme, to je pogrešno. Pogrešno je u očima svih pristojnih, razumnih ljudi, i pogrešno je jer to predstavlja kršenje Božjeg zakona. To je grijeh!

OGRANIČENO LJUDSKO PRIZNAVANJE GRIJEHA

Razlog zbog kojeg su ove više besramne povrede zakona pristojnosti priznate kao pogrešne čak i prema nesavršenim ljudskim standardima - kao što ih i Bog proglašava grijehom - jest da je čovjek stvoren na sliku Božju. (1. Mojsijeva 1: 26, 27) U onoj mjeri u kojoj čovjek zadržava dio te slike, on promišlja prema istom cilju. Manje samopravednosti i više poštovanja prema božanskom autoritetu sigurno će pomoći čovječanstvu da uvidi vjerojanost da je kršenje drugih zakona spomenutih u Bibliji također pogrešno.

Apostol Pavao napisao je da je smrt prešla na sve, jer "svi sagriješite" (Rimljanima 5: 12). Silazni tijek grijeha započeo je s Adamom. Bilo je to kršenje jednostavno izrečenog zakona Stvoritelja koje je činilo čovjekov prvobitni grijeh. Pripovijest ne daje sve detalje koji su uključeni u taj grijeh, ali znamo da je Adam svojevolutno prekršio zakon pod kojim ga je Bog postavio i da je dobio kaznu za grijeh, a to je smrt.—1. Mojsijeva 2: 16, 17; 3: 17-19; 5: 5

Dok pratimo čovječju povijest od Adama, pogrešno ponašanje vrste postaje sve očitije. Sebičnost je

riječ koja, čini se, najbolje sažima namjere koje su dovele do grijeha svake vrste. Često smo čuli izraz da živimo u svijetu u kojem "pas jede psa". Doista, takav smjer bio je temelj praktički svog ljudskog ponašanja od početka svijeta. Ovaj se zli motiv pojavljuje u svim oblicima nepravde, nepoštenih navika, ucjenjivanja, ubojstva i rata.

Sve ovo treba jasno prepoznati kao grijeh i tako potvrditi istinu Svetoga pisma u izjavi da su " svi zaista sagriješili i potrebna im je slava Božja." (Rimljanima 3: 23) Nisu svi bili namjerni planeri i počinitelji grijeha, ali od vrtloga sebičnosti koji pokreće svijet koji umire od jednog oblika grijeha u drugi, nitko ne može u potpunosti pobjeći. Zato apostol objašnjava da su svi postali grešnici jer je Adam sagriješio. Bili smo "grešni već rođeni" bili smo smišljeni, objavljuje prorok.— Psalmi 51: 5

KAZNA ZA GRIJEH

Još jedno priznato načelo pravednosti je da one koji krše utvrđene zakone treba kazniti. U tome također vidimo dokaze Božje slike koja usmjerava proces ljudskog promišljanja. Ovo je načelo božanskog podrijetla, i zajedno s njime možemo promišljati o njemu. Stvoritelj je bio prvi koji je objavio da postoji kazna vezana uz grijeh. To se očituje u zakonima prirode, jer kad su ti zakoni povrijeđeni, neizbježno slijede kobne posljedice.

Adam i Eva možda su umrli jednostavno zato što su prekršili Božji zakon, iako nisu unaprijed bili o tome obaviješteni. Međutim, kao pravedni Bog, rekao im je da ne jedu s određenog stabla u sredini vrta i upozorio ih da će, ako to učine, umrijeti. Ta činjenica učinila je da

shvate, a treba poučiti i nas, da Božji zakoni ne mogu biti odbijeni nekažnjeno, nego da postoji kazna za grijeh, konačni kraj koji je smrt.

Još od doba Edena, čovjek je bio grešnik, a kazna za grijeh je padala na svaku generaciju, kao što je počela na svom kratkom rasponu nesavršenog života. Od kolijevke do groba, svaki pojedinac pale vrste živio je i hodio "kroz dolinu smrti", znajući da neće biti nikakva odlaganja niti bijega od te sigurne sudbine.—Psalmi 23:4

Mračna stvarnost umirućeg svijeta dovoljno je tragična sama po sebi. Ipak, kako bi se još više unesrećilo ljude, izumljene su one teorijske vizije strašnog ponora doslovnog mučenja u kojemu se tvrdilo da će se naći bezbrojne milijarde ljudi nakon što bi trebale umrijeti. O, kako li smo zahvalni Bogu da ovaj dio čovjekovog razmišljanja nije istinit. Sveto pismo navodi pravu istinu o toj temi kad jednostavno objavljuje da je "plaća grijeha smrt."— Rimljanima 06: 23

Umjesto nagovještaja da su "plaće" za grijeh ozbiljnije od smrti, uvjereni smo da je osiguran način spasenja, čak i od ove kazne. U istom stihu, nakon što je navijestio da je smrt "plaća grijeha", apostol izjavljuje da je "dar Božji vječni život po Isusu Kristu, Gospodinu našem." Sveto pismo također objavljuje: "Jer kao što u Adamu svi umiru", svi oni koji dođu Kristu će "biti oživljeni." (1. Korinćanima 15: 22) Ako pitamo kako je to moguće, Biblija nam govori da "Krist umrije za grijeha naše".—1. Korinćanima 15: 3

DALJNJE PROMIŠLJANJE

Dobro je da u ovom trenutku prihvaćamo Božji poziv da s njim "zajedno promišljamo", kako je

navedeno u našem uvodnom tekstu. Već smo potvrdili da je kažnjavanje zlikovaca pravedno. Također smo zaključili da Stvoritelj ima pravo zahtijevati poslušnost njegovim zakonima i kazniti neposlušne. Međutim, božanska kazna za grijeh je smrt. Kada čovjek plaća tu kaznu odlaskom u grob, on više ne može ništa učiniti. Nakon osude za zločin, čovjek može platiti novčanu kaznu od sto dolara i zatim biti slobodan. Ipak, kada je kazna plaćena smrću, ne može biti slobode, jer smrt oduzima sve ono što čovjek ima, čak i sam život.

Na ovom mjestu Božja ljubav ulazi u njegovu kreaciju kako bi zajamčila da njegova prvobitna nakana u stvaranju čovjeka neće biti uzaludna. Krajnja sudbina koju je planirao za svoja ljudska stvorenja neće biti osujećena ili poništena, čak niti čovjekovim vlastitim grijehom. Ovdje smo opet pozvani promišljati zajedno s njim. Bilo je ispravno i pravedno da Bog nanosi kaznu smrti neposlušnoj vrsti. Božja pravda u tome, međutim, pojačava našu zahvalnost za njegovo milosrđe kad shvatimo da je on taj koji "je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni."—Ivan 3: 16

ZAKON ŽRTVE

Jednostavnim jezikom Biblija nam govori da je Isus, kojeg je Bog poslao da otkupi svijet, umro za ljude. (Ivan 1: 29, Galaćanima 1: 4, Hebrejima 2: 17) Moderno razmišljanje može nas uvjeriti da je pomisao na umiranje radi drugoga odbojna i da takva ideja proizlazi iz drevnih praznovjerja u pogledu zahtjeva poganskih božanstava, ili onoga što se uvredljivo naziva "plemenskim bogom" drevnog Izraela. Nemojmo biti zavedeni ovim lažnim promišljanjem. Takvo

razmišljanje ignorira i možda želi da zaboravimo da je najviši oblik uzvišenosti i hrabrosti poznat i poštovan od strane čovjeka onaj kad jedna osoba umire da bi spasila drugu.

Mi hvalimo ovu hrabrost kad god i gdje god vidimo da se očituje. Vojnici koji umiru za svoju zemlju smatraju se herojima. Oni koji na bilo koji način žrtvuju svoje živote kako bi drugi mogli živjeti ili potpunije uživati u životu, ispravno se smatraju najvećim dobročiniteljima čovječanstva. U ovom vidimo još jedan odraz slike Božje s kojom je ljudsko stvorenje bilo zaodjenuto. Kada ispravno procjenjujemo predanost žrtve, jednostavno odražavamo sličnost s Bogom u našim mislima i gledištu. Mi, naravno, poštujemo žrtvu i označavamo je herojstvom, jer Bog je tvorac ovog dostojnog načela. Kada to prepoznamo, biblijski plan otkupljenja za grijeh žrtvovanjem smatra se lijepim i razumljivim, kao i pravednim i punim ljubavi.

RANI PRIKAZ

Najranije svjedočanstvo žrtve je priča iz Postanka o žrtvama koje su Gospodinu donijeli Kain i Abel. Bez razumijevanja o tome što se dogodilo, netko bi se mogao zapitati zašto je Bog prihvatio Abelovu ponudu i odbacio Kainovu. Međutim, Bog je imao razloga za to. Kad je naše prve roditelje osudio na smrt, rekao je da će "rod" ili potomstvo žene satirati glavu zmije. (1. Mojsijeva 3: 14, 15) U svjetlu naknadnih otkrivenja Božjeg plana za ljudsku obnovu, ova nejasna tvrdnja viđena je kao obećanje da će se kazna za grijeh jednog dana otpustiti.

Također, Bog kasnije u svojoj Riječi otkriva da ne može biti oproštenja grijeha bez žrtve života,

simbolizirane prolijevanjem krvi. (3. Mojsijeva 17: 11; Hebrejima 9: 22) U prihvaćanju Abelove ponude mesa i krvi Bog je ukazao prema vremenu kada će, zahvaljujući žrtvi "Jaganjca bez mane" koju je on pružio, čovjeku biti dopušteno da se vrati u izgubljeno stanje. (1. Petrova 1: 18, 19) Dakle, kako kaže naš uvodni tekst, ljudski grijesi, iako su "poput grimiza", trebaju biti "bijeli kao snijeg".

ABRAHAM NUDI IZAKA

Ova misao žrtve ponovno nam se javlja u Božjim odnosima s Abrahamom. Bog je Abrahamu dao obećanje da će kroz njegovo potomstvo "sva plemena na zemlji" biti blagoslovljene. (1. Mojsijeva 12: 3; 22: 18) Kad je ovo obećanje bilo dano, mnoga plemena na zemlji već su bila mrtva. Od tada su umrle milijarde. Da bi ih blagoslovili, nužno je da se povrate u život. Nakon što su umrli zato što su bili grešnici, obećanje njihove obnove podrazumijeva da im se grijesi moraju otpustiti. U vezi s ovim obećanjem Bog opet prikazuje svoju namjeru da osigura žrtvu svoga Sina radi oproštenje grijeha.

Ovaj je prikaz dan na vrlo jedinstven način. Abraham je zamoljen da prinese svog sina Izaka kao žrtvu. Imajući veliku vjeru u Božju mudrost koja traži od njega da to učini, a isto tako u Božju snagu i spremnost da podigne Izaka iz mrtvih, Abraham je nastavio slušati božansku zapovijed. Prihvaćajući plan žrtvovanja, Izak je bio raspet na oltaru spreman da bude zaklan kada se anđeo Božji umiješao, a janje bilo pruženo kao zamjena.— 1. Mojsijeva 22: 1-13; Hebrejima 11: 17-19

Kada je Abraham pokazao svoju spremnost da žrtvuje svog sina Izaka, pružena je lijepa slika o Božjem

planu. Prije nego što će Stvoriteljeva nakana oživljavanja čovjeka biti ostvarena vraćanjem u život, voljeni otac će se žrtvovanjem dobrovoljno odreći svog sina. Doista, bijaše to Nebeski Otac, Stvoritelj i izvor svega života, koji je dao svoga jedinorođenog Sina kako bi oslobodio čovjeka od Adamove osude.

OSLOBOĐENJE IZRAELA

Stoljećima kasnije Abrahamovi potomci bili su držani u ropstvu u Egiptu, a preko Mojsija Bog im je dao čudesno oslobođenje. Povezano s tim, bijaše žrtvovanje jaganjca—jaganjca Pashe. To, također, ukazuje prema još većem oslobođenju—oslobođenju od ropstva grijeha i smrti—i ponovo nas podsjeća da će ovo oslobađanje biti moguće zbog žrtve. To je žrtva "Jaganjca Božjega, koji odnosi grijeh svijeta", i kako Pavao potvrđuje: "žrtvovana Pasha naša, Krist."—Ivan 1: 29; 1. Korinćanima 5: 7

U Starom zavjetu često se ponavlja obećanje dolaska Mesije i Izbavitelja. Izraelci su se oduševili dolaskom ovog predskazanog Kralja, ovog Vladara koji će imati vlast nad svim narodima i dati svim ljudima blagoslove mira i života kojeg je Bog obećao. Isus je došao u ispunjenju ovih obećanja, ali očekivanja Židova nisu odmah ostvarena. Nisu opazili stanje po kojem će njihov dugo obećavani kralj biti uzvišen—to jest stanje žrtve.

ISUS JE DOŠAO PONUDITI ŽRTVU

Isus je došao da bude kralj kraljeva, ali prvo mora biti "Jaganjac Božji", koji će biti ponuđen žrtvovanjem kako bi otklonio grijeh svijeta. Jedini način da blagoslovi one koji su mrtvi jest da ih vrati u život.

Vrsta umire zbog grijeha, a smrt je plaća bezbožnosti. Kako bi se čovjek obnovio, te plaće mora platiti drugi, onaj koji nije pod istom osudom. U Božjem planu, Isus je bio taj koji je umro, prvo za Adama, i preko Adama, za čitavu ljudsku vrstu—njegovo potomstvo. Dao je svoj život da živimo, mi, njegovi sljedbenici i čitav svijet.—
1. Ivanova 2: 1, 2; 4: 9, 10

Dakle, u simbolici Svetoga pisma rečeno nam je da, iako bismo mogli biti grimizno obojeni zbog grijeha, možemo biti bijeli poput snijega kao rezultat Kristove otkupiteljske žrtve. Ovo je jedan od Božjih načina da nam kaže da grijesi naših prvih roditelja, i daljnji grijeh i sebičnost njihovih potomaka, nisu omeli njegovu nakanu stvaranja čovjeka. U božanskom planu grijeh koji je ubio vrstu pružio je mogućnost Božjoj ljubavi da se očituje kroz žrtvu. To omogućava krivima da budu oslobođeni od Adamove osude i oslobođeni od smrti uskrsnućem mrtvih.

Kako li je razumljivo i praktično ovo uređenje kada je sagledano u svjetlu razuma! S tim gledištem na umu možemo čitati Knjigu Postanka o stvaranju i padu čovjeka i shvatiti da je samo privremeno ljudska vrsta lišena simboličnog "stabla života" pronađenog u Edenu. (1. Mojsijeva 2: 9) U tom uređenju možemo vidjeti minijaturu Stvoriteljevog plana za zemlju punu savršenih ljudskih bića koja zauvijek žive sretno i u miru.

NAUČENE DRAGOCJENE LEKCIJE

Bilo je neizmjerne vrijednosti u iskustvima patnje i smrti kroz koju je vrsta prošla. Kada bude probuđen od smrti i dobije priliku da se pokorava Božjem zakonu, svaki član ljudske obitelji moći će inteligentnije odabrati put kojim će krenuti. Iz njegovog

prošlog iskustva, čovjek će moći usporediti prednosti koje proizlaze iz poslušnosti s velikim gubitkom koji nastaje zbog neposlušnosti.

Razum nam govori da nijedan drugi plan od onoga koji je opisan u Bibliji ne može spasiti ljudsku vrstu od krajnjeg razaranja. Razum također prepoznaje Stvoritelja kao jedinog koji bi mogao izvršiti takav plan, jer njegovo dovršenje poziva na uskrsnuće mrtvih. Upotreba moći koja je potrebna za podizanje mrtvih Bogu nije prepreka. On je, zapravo, ispunio svog hvaljenog Sina, Krista Isusa, istom tom moći.—Matej 28: 18; Ivan 5: 25-27

Stoga, kad čitamo Sveto pismo, shvaćamo da onaj koji je uzrokovao bilježenje prekrasnih obećanja koja nalazimo u njemu, može ih i obilno ispuniti. Doista, on će ih ispuniti u svoje vrijeme. Dakle, možemo biti sigurni da sudbina čovjeka da zauvijek na zemlji živi u miru, zdravlju i sigurnosti tek treba postati ostvarena činjenica. U tom smislu Božja riječ je pouzdana. "Da, ovako govori Jahve, nebesa Stvoritelj – on je Bog – koji je oblikovao i sazdao zemlju, koji ju je učvrstio i nije je stvorio pustu, već ju je uobličio za obitavanje: Ja sam JAHVE i nema drugoga."—Izaija 45: 18

Iskrena vjera

Ključni redak: „*Daniel je u srcu odlučio da se neće okaljati kraljevim jelima i vinom s njegova stola, pa zamoli dvorjaničkog starješinu da ga poštedi te se ne okalja.*“
Daniel 1: 8

Izabrani tekst:
Daniel 1: 8-21

KADA JE BABILONSKI kralj Nabukodonozor osvojio Jeruzalem, naredio je da se odabere nekoliko "sinova Izraelovih", "neka budu bez nedostatka, lijepi, vrsni u svakoj mudrosti, dobro poučeni i bistri, prikladni da stoje na kraljevu dvoru." Ti židovski mladići trebali su učiti "pismo i jezik Kaldejaca" i dobivati "dnevni obrok od kraljevskih jela i od vina sa svoga stola." Trebali su biti obrazovani tri godine, nakon čega bi ušli u kraljevu službu.—Daniel 1: 1-5

Među odabranim mladićima bili su Daniel, Hananija, Mišael i Azarja. Svakome je nadjenuto novo, babilonsko ime, kao pokušaj da zaborave na svoje prošle živote Izraelaca i da misle i postanu poput Babilonaca. (vss. 6, 7). Međutim, tim mladim Hebrejima njihova nova imena, kao i zahtjev da jedu od kraljevske hrane, bili su kao podsjetnik na služenje njihove zemlje Babilonu. Vjerovali su da će kraljevska hrana biti ponuđena najprije babilonskim bogovima, a na jedenje

ove hrane bi se gledalo kao na potvrdu tih lažnih bogova.

U našem ključnom stihu rečeno nam je da je Daniel odlučio kako se neće "okaljati" kušanjem kraljevske hrane i vina. Riječ "uprljati" ovdje znači okaljati, onečistiti ili umrljati. Ne jedući kraljevu hranu, Daniel i njegovi pratioci bili bi sigurni da ne krše zakone koje je Bog dao Izraelu. (3. Mojsijeva 11: 4-20) U ovome nalazimo pouku. Gospodinovi sljedbenici moraju čuvati od okaljanja haljine pravednosti koja im je dana slijedeći Isusove korake. (Otkrivenje 3: 4) Moraju se čuvati "neokaljanim od svijeta".—Jakov 1: 27

Na početku, šef babilonskih dužnosnika nije se složio s Danielovim zahtjevom, jer se bojavao za svoj vlastiti život ako mu to odobri. Međutim, Daniel nije odustao, i s vjerom u Boga je odgovorio: "Molim te, pokušaj sa svojim slugama deset dana: neka nam se daje povrće za jelo i voda za pilo. Vidjet ćeš onda kakvi ćemo biti mi a kakvi dječaci koji jedu od kraljevih jela."—Daniel 1: 10-13

Glavni je dužnosnik pristao na to, a nakon deset dana Daniel i njegova tri pratioca izgledali su zdraviji i bolji od bilo kojeg od mladića koji su jeli kraljevsku hranu. Od tada hrana i vino su im ukinuti, a umjesto toga im je dopušteno jesti povrće. (vss. 14-16) Koliko jaku i iskrenu vjeru je svaki od tih hebrejskih mladića morao imati te prakticirati svakodnevno samoodricanje kako bi udovoljio Bogu, iako je to vjerojatno značilo da ih drugi mladići koji su jeli od kraljevske hrane nisu podržavali.

Isus je rekao svojim učenicima: "Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka danomice uzima križ svoj i neka ide za mnom." (Luka 9: 23) Ovdje riječ "odrekne" znači odreći se potpuno. Božja milost

podučava nas da se "odreknemo bezbožnosti i svjetovnih požuda" i živimo obuzdane i pravedne živote u sadašnjem dobu, baš kao što su činila četvorica mladih Hebreja.— Titu 2: 11, 12

Pouka dva

Odvažna vjera

Ključni redak:
„Nabukodonozor viknu:
Blagoslovljen bio Bog
Šadrak, Mešakov i
Abed Negov, koji je
poslao svog anđela i
izbavio svoje sluge, one
koji se uzdahu u njega te
se ne pokoriše kraljevoj
naredbi, već radije
predadoše svoje tijelo
ognju negoli da štuju ili
se klanjaju drugome
osim svome Bogu!“
Daniel 3: 28

Izabrani tekst:
Daniel 3: 19-28

se poklonili zlatnome kipu što si ga podigao.”—vss. 7-12

Iako jako ljut, Nabukodonozor je pozvao tri Hebreja i dao im još jednu priliku da se pokore

KRALJ Nabukodonozor je sagradio kip od zlata i odredio da se čim se začuje glazba, svi ljudi moraju "baciti na tlo i pokloniti se zlatnome kipu", a tko tako ne učini "bit će smjesta bačen u peć užarenu." (Daniel 3: 1-6) Kad se začula glazba, svi ljudi su pali i poklonili se kipu. Međutim, Nabukodonozoru je rečeno: "A evo, ovdje su Judejci koje si postavio za upravitelje pokrajine babilonske: Šadrak, Mešak i Abed Nego. Ti ljudi ne mare za te, o kralju; oni ne štuju tvojih bogova i nisu

zapovijedi te da padnu i poklone se zlatnom kipu. Ipak ih je upozorio: "Ako li mu se ne poklonite, bit ćete smjesta bačeni u peć užarenu; i koji je taj bog koji bi vas izbavio iz ruke moje?"—vss. 13-15

Tri Hebreja čvrsto su odlučila slijediti zapovijedi koje je Bog dao Izraelu: "Nemoj imati drugih bogova uz mene, ... Ne pravi sebi lika ni obličja. ... Ne klanjaj im se." (2.Mojsijeva 20: 3-5) Odgovoriše kralju: "Bog naš, kome služimo, može nas izbaviti iz užarene peći i od ruke tvoje, kralju; on će nas i izbaviti. No ako toga i ne učini, znaj, o kralju: mi nećemo služiti tvojemu bogu niti ćemo se pokloniti kipu što si ga podigao."—Daniel 3: 16-18

Tri mlada Judejca imala su doista odvažnu i nepokolebljivu vjeru u Boga bez obzira na ishod. Ako bi Bog tako izabrao, mogao bi ih izbaviti iz peći. Međutim, ako je Božja providnost smatrala podesnim da ih ne izbavlja iz tog iskustva, i dalje će mu ostati vjerni, iako bi to značilo sigurnu smrt.

Nabukodonozor je bio bijesan kada je čuo njihov odgovor. Naredio je da se peć ugrije sedam puta jače od uobičajenog i zapovjedio da njegovi najjači vojnici vezuju tri prkosna Hebreja i bace ih u plamenu peć. (vss. 19-23) Nedugo nakon što su trojica mladića bačena u peć, uskoro su viđeni odvezani, kako slobodno i neozlijeđeni hodaju gradom. S njima u peći se nalazila i četvrta osoba, anđeo Gospodnji. Tada ih Nabukodonozor pozove da izađu iz peći i vidje da im vatra nije naudila. (24-27) Zasigurno, ovo bijaše nevjerojatno čudo!

Razvijmo i mi odvažnu vjeru, tako da, kad se suočimo s teškim izborom ili iskustvom, odlučimo poslušati Boga i njegova načela dana u Svetom pismu. To bismo trebali učiniti, čak i ako to znači da smo

ismijani ili nepopularni, ili ako se svrši s neugodnim posljedicama. Kao što nam apostol Petar kaže: "Ljubljeni! Ne čudite se požaru što bukti među vama da vas iskuša, kao da vam se događa štogod neobično! Naprotiv, radujte se kao zajedničari Kristovih patnja."— 1. Petrova 4: 12-13

Pouka tri

Molitva za pokornu vjeru

Ključni redak:
**„Gospode, čuj! Gospode,
oprosti! Gospode,
poslušaj i čini! Ne
oklijevaj – zbog sebe,
Bože moj, jer se tvojim
imenom zove grad tvoj i
narod tvoj!“**
Daniel 9: 19

Izabrani tekstovi:
Daniel 9: 4-8, 15-19
se skrušeno molio Bogu. (Daniel 9: 3-15) Nastavljajući svoju molitvu, Daniel moli Boga: "odvrati svoj gnjev i svoju jarost od Jeruzalema, grada svojega, svete gore svoje ... Jer mi te ne molimo zbog svoje pravednosti, već zbog velikih smilovanja tvojih. ... Ne oklijevaj – zbog

DANIEL JE ZNAO iz Jeremijina proročanstva da će pustošenje Jeruzalema trajati sedamdeset godina. (Daniel 9: 1, 2, Jeremija 25: 4-14, 29: 10) Međutim, bio je zabrinut da bi grijesi Izraelce, čak i za vrijeme njihovog zatočeništva, mogli učiniti nedostojnima

da nakon sedamdeset godina budu oslobođeni, pa

sebe, Bože moj, jer se tvojim imenom zove grad tvoj i narod tvoj!"—vss. 16-19

Važna pouka koju možemo izvući iz Danielovog primjera je naša potreba da sami sebe pobliže ispitamo. Moramo priznati Bogu u molitvi kada nismo poslušali njegova načela bilo u našim mislima, riječima ili djelima, i zatim tražiti oprost. Apostol Ivan je napisao: "Reknemo li da grijeha nemamo, sami sebe varamo i istine nema u nama. Ako priznamo grijehe svoje, vjeran je on i pravedan: otpustit će nam grijehe i očistiti nas od svake nepravde" (1. Ivanova 1: 8, 9) Možemo se moliti našem nebeskom Ocu i tražiti oprost za naše grijehe, zbog "žrtve pomirnice" njegova sina, Krista Isusa.—1. Ivanova 2: 1, 2

Pokorna vjera također zahtijeva da se okrenemo od grijeha—to jest, da se pokajemo. Pokajati se znači drugačije razmišljati i promijeniti se, osobito iz srca. Pokajanje se često spominje u sedam poruka koje su date crkvi u knjizi Otkrivenja.—Otkrivenje 2: 5, 16, 21, 22; 3: 3, 19

U Pavlovom pismu braći u Rimu on detaljno objašnjava potrebu da se promijenimo i razvijamo pokornu vjeru. "i ne predajte grijehu udova svojih za oružje nepravde, nego sebe, od mrtvih oživjele, predajte Bogu i udove svoje dajte Bogu za oružje pravednosti. ... Što dakle? Da griješimo jer nismo pod Zakonom nego pod milošću? Nipošto! Ne znate li: ako se komu predate za robove, na poslušnost, robovi ste onoga koga slušate? ... oslobođeni grijeha, postadoste sluge pravednosti."—Rimljanima 6: 13-18

Ako imamo pokornu vjeru, svakodnevno ćemo proučavati naše misli i postupke da bismo vidjeli jesu li bili u skladu s Božjim načelima. Kada ustanovimo da

smo sagriješili nepoštivanjem njegovih propisa, u molitvi bismo trebali tražiti oprostaj od Nebeskog Oca. Trebali bismo, dakle, nastojati pažljivije primjenjivati Božju riječ u našem svakodnevnom životu.

Navodeći daljnje riječi od Pavla, čitamo: " Da, oni koji žive po tijelu, teže za onim što je tjelesno; a koji po Duhu, za onim što je Duhovo. ... dužnici smo, ali ne tijelu da po tijelu živimo! Jer ako po tijelu živite, umrijeti vam je, ako li pak Duhom usmrćujete tjelesna djela, živjet ćete." (Rimljanima 8: 5-13) Neka naše molitve ne budu za sebične stvari, već da bismo mogli razviti pokorniju vjeru.

Snažna vjera

Ključni redak: „Tada me se opet dotače onaj što bijaše kao čovjek te me okrijepi. On reče:

Ne boj se, miljeniče! Mir tebi!

Budi jak! Ohrabri se! I dok mi to govoraše, ja se ohrabrih pa rekoh: Govori, Gospodine,

jer si me ohrabrio!“

Daniel 10: 18, 19

Izabrani tekstovi:

Daniel 10: 10-21

U **DANIELU**, Poglavlje 10, prorok bilježi viziju koju je primio od Boga, a koja ga je uznemirila. Kao rezultat toga, tri tjedna je žalovao, jedući i pijući vrlo malo. (vss 1-3) Dvadeset i četvrtoga dana Daniel je vidio ono što mu se ukazalo kao "čovjeka odjeven u platno", s pojasom

od zlata. Tijelo muškarca bilo je poput krizolita, lice mu je bilo poput munje, oči kao baklje ognjene, ruke i noge poput mjedi uglađene, a zvuk riječi njegovih kao žamor mnoštva.—vss. 4-6

Ljudi koji su bili s Danielom nisu vidjeli ovu viziju, ali osjetili su da pod njima zemlja podrhtava, i pobjegli da bi se sakrili, ostavivši Daniela samog. Osvojen ovom vizijom, Daniel je napisao: "onemoćah, lice mi problijedje, iznakazi se, snaga me ostavi ... onesvijestih se i padoh licem na zemlju."—vss. 7-9

Čovjek u viziji tada je rekao: " Daniele, miljeniče, pripazi na riječi koje ću ti kazati! Ustani, jer ja sam evo k tebi poslan. ... Ne boj se. ... Od prvoga dana kad si odlučio da se poniziš pred svojim Bogom da bi

razumio, tvoje su riječi uslišane i ja sam došao zbog tvojih riječi. ... Ja dođoh da ti kažem što će zadesiti tvoj narod na svršetku danâ."(vss. 11-14) Daniel je odgovorio: "Kako će sluga Gospodina svoga govoriti s Gospodinom kad posve onemoćah i dah me ostavi? Tada me se opet dotače onaj što bijaše kao čovjek te me okrijepi. On reče: Ne boj se, miljeniče! Mir tebi! Budi jak! Ohrabri se! I dok mi to govoraše, ja se ohrabrih pa rekoh: Govori, Gospodine, jer si me ohrabrio!"—vss. 17-19

Anđeo je dao snagu Danielu dodirujući ga. Bog nas također "dodiruje", dajući nam snagu kroz svoju Svetu Riječ. Psalmist je napisao: "JAHVE narodu svom daje jakost, JAHVE narod svoj mirom blagoslivlje." "Bog nam je zaklon i utvrda, pomoćnik spreman u nevolji. Stoga, ne bojmo se!" (Psalmi 29:11; 46: 1, 2) Mnoga druga Pisma također su tu da pojačaju našu duhovnu snagu.—Psalmi 18:1, 2, 30; 119:114; Matej 4:4

Usredotočujući naše misli na Boga, čitajući i proučavajući njegovu Riječ, i dajući mu naše puno povjerenje, naša će vjera jačati i mi ćemo pojačati svoj mir. Prorok Izaija je rekao: "Narod pravedni je koji čuva vjernost, čiji je značaj čvrst, koji čuva mir jer se u te uzda. Uzdajte se u JAHVU dovijeka, jer JAHVE je stijena vječna."—Izaija 26: 3, 4

Kad je Pavao iskusio slabost "trnom u tijelu", Bog mu je rekao: "Dosta ti je moja milost jer snaga se u slabosti usavršuje." (2. Korinćanima 12: 7-9) Za nas također, Bog nas jača u našim slabostima. Kroz njih možemo shvatiti da, bez obzira na napredak koji činimo u razvoju plodova i milosti Duha, to je moguće jedino Božjom milošću i snagom koju nam on daje. (Efežanima 2: 1-10) Doista, samo po njegovoj milosti i kroz snagu

koju pruža, možemo razviti snažnu vjeru, čak "do smrti".—Otkrivenje 2: 1
